

Kõrge põhjavee taseme tõttu on põõsaspojengid istutatud üleskuhjatud ja dreenaaziga varustatud mullavallile.

suviti tugevad mussoonvihmad. Lubjakivid on erosioonist väga läbi uuristatud ja mõrased, vesi juhitakse kiiresti ära ning seepärast saavadki liigniiskust pelgavad pojengid siin kasvada.

Kõrge põhjavesi on surmav

Kasvukoha valikul aias on kõige tähtsam eeldus pinnase vee läbilaskvus. Seisvat niiskust pojengid absoluutselt ei talu, hukutavalt mõjub põhjavee suhteliselt kõrge tase. Eriti just põõsaspojengid ajavad oma juured sügavale ning niipea, kui need pärast paljusid edukaid kasvuaastaid ulatuvad põhjaveeni, surevad taimed äkki. Ühes Saksa arboreetumis istutati põõsaspojengid selle ennetamiseks kokkukuhjatud ja dreenaazitorudega varustatud mullavallile. Ka hiinlased eelistavad parkides pojengide kasvupaigana terrasse või kõrgpeenraid.

Muld olgu kobe ja õhurikas

Tihkes mullas hakkavad pojengid mõne aasta pärast kiratsema. Looduses kasvavad nad ju alati kividega koos. Aias saab muuta pinnast kobedamaks ja õhurikkamaks väikeste kivitükkide ja veerisega. Eelistatud on kivid, mis vee kiiresti ära juhivad, nagu lubjakivi ja graniit.

Kõige paremini kasvavad pojengid neutraalsel kuni aluselisel mullal, hapul pinnasel ei tasu nendega katsetada. Toitainetevaesel liivmullal nad ki-

ratsevad, ka ei värvu õied seal korralikult. Taimede tõeline ilu – lopsakas kasv ja erksad õied – avaneb toitaineterikkal savikal mullal.

Kuid ka savika mulla puhul tuleb istutusala korralikult ette valmistada. Põhireegel on: ei tohi anda turvast, värsket komposti ega värsket sõnnikut. Küll teevad head pinnast õhustavad materjalid, nagu lubjakivi- ja graniidikillustik, pimsskivi, jõeliiv. Väetada võib alles pärast juurdumist.

Osa naudib põhjapoolseid nõlvu

Pojengiliikide valgusnõuded looduslikul kasvukohal on hoopis teistsugused kui Kesk-Euroopas kasvades. Suur osa liike pole pärit mitte mõõdukast, vaid subtroopilisest kliimast.

Kõige lõunapoolsema levilaga on **Delavay pojeng** (*P. delavayi*) – ta kasvab 25. laiuskraadil Yunnani provintsis Hiinas. Enamik liike kasvab kõrgel mägedes, kus valgus on väga intensiivne, seepärast tõmbuvad nad seal mägimetsadesse. Nende peamine kasvuaeg on kevadel, kui puud on raagus. Puude lehtimise ajaks on pojengidel kõrguskasv lõppenud ning puulehtede vari kaitseb arenevaid õisi liiga tugeva päikesekiirguse eest. Nii õitsevad taimed kauem ja viljuvad paremini.

Pojengid, kes Vahemere ääres või Kaukasuses end madala hõreda metsa kerges varjus hästi tunnevad, taluvad Kesk-Euroopas rohkem valgust.

Põhjapoolseid nõlvad või kohad, kuhu päike paistab vaid pool päeva, on selistele liikidele ideaalsed.

Õhu ja mulla niiskus

Dreenaazi käsitletud lõigust võiks järeldada, et pojengid vett ei armasta. Päril see pole, pinnase teatud niiskus on kasvuks vajalik, eriti kevadel uute võrsete arenemise ajal.

Küll aga ei armasta päikeselembesed pojengid kõrget õhuniiskust. Rannikualadel ja atlantilise õhuniiskuse mõjupiirkondades, näiteks Inglismaal, esineb sageli seenhaigusi. Teatud liike, nagu **ahtalehist pojengi** (*P. tenuifolia*), on seal peaaegu võimatu kasvatada. Varjukatel ja niiske õhuga aladel tuleks päikeselembestele pojengidele eelistada metsadest pärit liike.

Värskelt istutatud pojengid vajavad põuaperioodidel niiskust, vanemad korralikult juurdunud taimed võivad aga mitu kuud ilma vihma ja kastmiseta toime tulla. Põõsaspojenge ärge tügisel kastke, siis küpseb puit paremini ja talvitumine on edukam.

Mõned liigid, eriti lõunapoolsetel laiuskraadidel pärit, on geneetiliselt programmeeritud kevadel väga vara kasvu alustama. Nende noori võrseid tuleb külmadel öödel sooja hoidva kangaga katta.